

Elektra: Het kloppend hart van Sliedrecht onder druk

Tuinfeest 2013, mijn eerste herinnering aan Elektra. De band Red Fang stond, van alle plekken, in Sliedrecht op het podium. Via een klasgenootje ontdekte ik Elektra en de programmering trok me steeds weer terug naar Sliedrecht. Ik raakte bevriend met de vrijwilligers en vond hier zelfs mijn man. Jarenlang droeg ik als vrijwilliger bij: entree, PR, website, decoratie voor feesten als Valentijn en Oud & Nieuw. Elektra werd een tweede thuis, gevuld met passie en liefde.

Nu, tien jaar later, woon ik in Sliedrecht en ben ik 2,5 jaar getrouwd. Wanneer mensen me vragen: "Waarom ben je naar Sliedrecht verhuisd? Daar is toch niets te beleven?" vertel ik trots over Elektra en de mensen die er samen een unieke gemeenschap van hebben gemaakt. En ik ben niet de enige. Honderden anderen delen soortgelijke verhalen – Elektra verbindt generaties, gezinnen en vrienden als nergens anders.

Een multifunctioneel gebouw zonder ruimte voor de gemeenschap

Met de heropening van Elektra als multifunctioneel gebouw leek er weer ruimte te zijn voor evenementen en creativiteit. Toch stuiten we als vrijwilligers op een muur van vragen en onzekerheden.

Hoe werkt de techniek? Kunnen we de lichten en het geluid zelf bedienen? Hoe regelen we de ventilatie zodat bezoekers zich prettig voelen? Mag er bier worden geschonken of blijft het bij fris? Hebben we überhaupt zekerheid dat een evenement doorgaat voordat we promotie maken? Voorheen beheerden vrijwilligers alles zelf en kenden we het pand op ons duimpje. Nu is alles dichtgetimmerd en zijn we afhankelijk van de gemeente – een gemeente die geen duidelijk beleid voert en willekeur lijkt te hanteren.

Is Elektra nog voor iedereen?

Het idee van een multifunctioneel gebouw klinkt prachtig: een plek waar jong en oud samenkomen en waar creativiteit vrij kan stromen. De praktijk is echter anders. Bezoekers worden bij de deur geconfronteerd die hen met ongemakkelijke vragen de toegang ontmoedigen. Maar ook staan onze vrijwilligers voor een dichte deur wanneer zij willen vergaderen voor het eetcafé. Evenementen die eerder open en toegankelijk te organiseren waren, worden nu in de marge gedruwd en zelfs 'underground' georganiseerd om ze überhaupt mogelijk te maken.

De fysieke toegankelijkheid zou verbeterd zijn, met een lift naar de bovenste verdieping waar zich een aangepast toilet bevindt. Maar die lift is alleen toegankelijk met een druppel – en de vrijwilligers, de ruggengraat van Elektra, beschikken daar niet over. Bovendien zijn er na de verbouwing drempels aangebracht waar mensen met een rollator moeilijk overheen komen.

Een vertekend beeld en een gemiste kans

Dat Elektra een 'beladen' term zou zijn, verbaast me. Het klinkt alsof dit wordt geroepen door mensen die nooit een avond in Elektra hebben meegemaakt, nooit een gesprek hebben gevoerd met de bezoekers. De negatieve kanten worden uitvergroot, terwijl de positieve impact van Elektra op de gemeenschap wordt genegeerd. Ja, het is een plek waar mensen een biertje drinken en een sigaret opsteken. Net als op ieder festival of in een horecagelegenheid horen daar weleens incidenten bij. Maar Elektra is ook een plek waar we elkaar in de gaten houden en voor elkaar zorgen. Wie zich niet goed voelt, sturen we niet zomaar naar huis – we zorgen ervoor dat diegene veilig is.

De gemeente zou Elektra moeten koesteren als het waardevolle gemeenschapscentrum dat het is. Geef de vrijwilligers de middelen om te doen waar ze goed in zijn: evenementen organiseren die mensen samenbrengen. Laat Elektra een plek blijven waar generaties elkaar ontmoeten, waar nieuwe gezinnen ontstaan en waar Sliedrecht zich ontwikkelt tot een divers, bruisend dorp.

Dit is geen oproep tot nostalgie, maar een pleidooi voor erkenning. Voor ruimte. Voor beleid dat Elektra steunt in plaats van belemmert. Want zonder die ruimte zal Sliedrecht iets unieks verliezen – en dat mogen we niet laten gebeuren.

Tuinfeest 2013, waar ik nietsvermoedend mijn toekomstige schoonfamilie op de foto had gezet.